

Voor S.
Jij geeft liefde betekenis.

© 2023, Robin Hart en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagillustratie: Kaurie Vleugels
Omslagontwerp: Pelckmans Uitgevers
Vormgeving: Filip Coopman (Tinxz)

D/2023/0055/263
ISBN 978 94 6337 813 0
NUR 343
THEMA FRD, FU, FXD, FXL, FQ, 5HPD, 5HCA, 5HRD

pelckmans.be

facebook.com/pelckmans.be

twitter.com/Pelckmans_be

instagram.com/pelckmans.be

ROBIN HART

Een tweede
kans voor
kerst

PELCKMANS

MIDDENSTANDSRAAD EAST HAZELWOOD - VERSLAG

(kladversie Rosalie)

16 augustus 2023, 19.00 uur, raadzaal gemeentehuis
East Hazelwood

Aanwezig: Iedereen, behalve Nora

Verontschuldigd: Nora Sanders (burgemeester)

Verslaggever: Rosalie Jenkins

AGENDAPUNTEN

1. Goedkeuring verslag vorige vergadering
Oké.
2. Actie 'Mooiste zomeretalage'
De etalage van Bubble & Gum werd door de inwoners van East Hazelwood via een anonieme stemming tot winnaar verkozen. Als beloning verloot de gemeente vijf waardebonnen van 100 euro onder de stemmers. Die bonnen kunnen worden gebruikt in de winnende snoepwinkel.
NOOT: Phil Casters wil graag in het verslag laten opnemen dat het heel wat moeilijker is om de etalage van een fietsenwinkel sexy aan te kleden dan die van een snoepwinkel.
NOOT 2: Hetty Simmons voegt daar graag aan toe dat in dat geval lingeriewinkel De Behamas de wedstrijd had moeten winnen.
NOOT 3: Ik, Rosalie Jenkins, voorzitter van de middenstandsraad en zaakvoerder van De Behamas, wens niet betrokken te worden in de discussie.
3. Toelichting meerjarenplan
Helena plant een overleg in rond het meerjarenplan en de invloed daarvan op de middenstandsraad. Er werd nog geen datum geprikt, maar Helena stuurt nog een doodle rond.

!! TOEGEVOEGD AGENDAPUNT !! - fusieplannen

Vanuit de federale overheid wordt aangedrongen op een fusie tussen East Hazelwood en Oxbury. Beide gemeenten zijn te klein om op zichzelf te blijven bestaan en geografisch gezien zou een fusie tussen deze twee gemeenten ideaal zijn. De gemeenteraad van East Hazelwood staat echter niet achter dat voorstel, omdat de kans bestaat dat de gemeente haar eigenheid zou verliezen door een fusie met Oxbury. (Noot aan mezelf: het is ook gewoon een bende losers.)

De gemeenteraad van East Hazelwood stelt zelf een fusie met buurgemeente West Hazelwood voor als alternatief. De gemeenten hebben historisch gezien een basis om op terug te vallen, al zal er uiteraard moeten worden gewerkt om het vertrouwen tussen beide partijen te herstellen. (Noot aan mezelf: uitzoeken of de geruchten waar zijn en de diefstal van drie kippen echt aan de basis ligt van de eeuwenoude vete tussen de twee gemeenten.)

Om het moreel op te vijzelen stelt de gemeenteraad voor om een Winterdorp te organiseren in samenwerking met West Hazelwood.

NOOT 1: Algemene chaos.

NOOT 2: Enkele leden van de middenstandsraad van West Hazelwood vervoegen de vergadering:

- Ronald McAllister - burgemeester West Hazelwood
- Die ene lange, smalle kerel (Noot aan mezelf: naam nog uit te zoeken)
- Victor James - voorzitter middenstandsraad West Hazelwood, bestsellerauteur en eigenaar van Plantastic (Noot aan mezelf: en iemand voor wie ik ooit alles had laten vallen als hij me dat had gevraagd.)

De organisatie van het Winterdorp zal terechtkomen op de schouders van de twee middenstandsraden, die voor dit project zullen moeten samenwerken.

NOOT: Meer chaos.

Ronald McAllister licht kort toe waarom West Hazelwood een fusie met East Hazelwood verkiest boven een fusie met Loxington. (Inclusief lompe verwijzing naar de pest en de cholera, waarbij wij blijkbaar de cholera zijn. Serieus, wie heeft die man verkozen???)

McAllister herhaalt de theorie achter het Winterdorp, alsof hij die zelf ter plekke bedacht heeft.

BUDGET: Nog te bepalen door de twee gemeenteraden.

TIMING: De voorzitters van de middenstandsraden (Victor en ik dus) plannen een overleg in om de grote lijnen uit te zetten en richten vervolgens een werkgroep op. (Als we al kandidaten kunnen vinden, want — Jezus — iedereen kijkt boos.) Het Winterdorp zelf zal een week voor kerst starten en eindigen op nieuwjaarsdag en de focus moet liggen op de positieve kanten van de vereniging van de twee gemeenten.

EERSTE IDEEËN:

- Gigantisch kampvuur (Helena vraagt na bij de brandweer of dit haalbaar/veilig is. Iedereen weet dat het antwoord 'neen' zal zijn.)
- Braadworst-eetwedstrijd (Belachelijkste idee ooit, maar is een suggestie van Ronald McAllister, dus zeker in verslag vermelden. **Opnieuw: HEEFT DIE MAFKETEL ZIJN SJERP ERGENS IN EEN BEEK GEVONDEN?**)
- Tekenwedstrijd (Want als we alle inwoners als kleuters behandelen, zullen ze vast en zeker akkoord gaan met een fusie waar ze nooit om gevraagd hebben.)
- Huwelijkswedstrijd
- ...

Zodra Victor en ik een plan kunnen voorleggen, wordt een nieuwe vergadering georganiseerd om de haalbaarheid van het plan af te toetsen.

Einde van de vergadering: 20.39 uur.

NOOT (aan mezelf): dit verslag goed (!!!) filteren voor ik het verstuur.

HOOFDSTUK 1

Rosalie

‘Je moet wát doen?’ vroeg Nina stomverbaasd. Haar zwarte, rechte pony onttrok haar wenkbrauwen grotendeels aan het zicht, maar haar ogen waren zo breed opengesperd dat Rosalie er zeker van was dat ze Nina’s haarlijn van dichtbij konden inspecteren.

‘Een Winterdorp organiseren in vier maanden tijd’, zei ze eenvoudigweg, alsof het effectief organiseren van het evenement simpel zou zijn als ze weigerde om het moeilijk te laten klinken.

Rosalie moest toegeven dat het gek was om aan kerstmarkten en Winterdorpen te denken wanneer het buiten meer dan dertig graden was, maar de hitte van de zomer was op dit moment vooral een geruststelling dat de winter nog ver, ver weg was.

‘Oh, als het dat maar is’, zei Nina ironisch, terwijl ze haar haren bij elkaar probeerde te krijgen in iets wat op een dotje moest lijken. ‘Ik dacht even dat je bedoelde dat de toekomst van twee dorpen afhangt van jullie organisatietalent.’

‘Sst’, siste Rosalie, ongerust om zich heen kijkend. Ze waren bijna twintig minuten te vroeg, wat betekende dat er niemand was om hun gesprek af te luisteren, maar toch had ze liever niet dat haar collega en beste vriendin die informatie voor iedereen hoorbaar maakte.

‘Het is niet de bedoeling dat je rondbazuint dat er mogelijk een fusie met West Hazelwood op tafel ligt. Ik denk niet dat ze hun communicatiestra-

tegie al helemaal op punt hebben staan, maar ik kan wel met honderd procent zekerheid zeggen dat jij er geen deel van uitmaakt.'

Een korte internetzoektocht had Rosalie geleerd dat de animositeit tussen de twee dorpen effectief ontstaan leek nadat iemand uit West Hazelwood een handvol kippen en een prijsduif had gestolen van de meest vooraanstaande boer uit East Hazelwood. Een inwonster van East Hazelwood had ook ooit een kar vol mest voor de deur van de West Hazelwoodse minnares van haar man gedumpt. De minnares was getrouwd met de toenmalige burgemeester. Dat kon dus ook een reden van de vete zijn geweest. De bronnen waren niet al te objectief en eenduidig. Hoe dan ook zouden ze hun best moeten doen om de inwoners van hun gemeenten ervan te overtuigen dat een fusie tussen East en West Hazelwood de meest interessante optie was. Het hielp natuurlijk wel dat het alternatief, fuseren met Oxbury en Loxington, voor geen van hen een aantrekkelijk idee was. Oxbury aasde enkel op een fusie met East Hazelwood omdat die gemeente de verbinding met de snelweg was en Loxington had zo veel grote bedrijven dat bij een fusie waarschijnlijk het volledige budget van de Dienst Economie naar hen zou gaan. Daardoor zouden kleinere zaken in West Hazelwood, zoals Plantastic, het een pak moeilijker krijgen om te overleven.

Nina leek op haar tenen getrapt. 'Hé! Wat niet is, kan nog komen!'

Ze werkte halftijds als zelfstandig marketingconsultant, en de rest van de tijd bij Rosalie in De Behamas, omdat dat de rekeningen betaalde. De Behamas was de lingeriezaak die Rosalie, inclusief naam, van haar moeder had overgenomen. De moeder die trouwens ook nog steeds deeltijds in de zaak werkte, hoewel ze gezworen had om de winkel los te laten wanneer Rosalie eigenaar werd.

Gelukkig werkte ze graag samen met haar moeder. Hun winkel was een begrip in de regio, wat betekende dat het er jaar na jaar drukker werd en ze alle hulp kon gebruiken.

'Misschien kun jij wel een consultant gebruiken om twee gemeenten, die een rothekel aan elkaar hebben, ervan te overtuigen dat de ander toch zo erg nog niet is.'

Nina had een punt. 'Ik denk niet dat daar budget voor is', zei Rosalie fiftjtes. 'Ik vermoed dat we veel geld zullen moeten besteden aan een sneeuwkanon, echte ijsberen en jenever.'

Nina grijnsde. 'Oh, maar je mag me gerust betalen in extra vakantiedagen, hoor.'

Ze trok haar sporttas open en stak er haar arm in tot aan haar elleboog. De zak wiebelde even toen ze met haar vingers over de bodem graaide, maar na lang zoeken hield ze triomfantelijk een handvol speldjes in de lucht. Rosalie snapte niet waarom Nina telkens weer een poging deed om een halve ijzerwinkel in haar kapsel te steken, terwijl ze toch wist dat drie vierde van de speldjes halverwege de les al verspreid zou liggen in het lokaal.

Geroutineerd stak Nina de speldjes op schijnbaar willekeurige plekken in haar haren.

‘Maar goed, je moet dus een kerstmarkt organiseren met een van de populairste auteurs van het land, en dat terwijl je een halfjaar geleden gezworen hebt dat je nooit nog Kerstmis zou vieren. Eitje, toch?’

Een van de speldjes sprong uit haar handen op de grond, maar ze deed geen moeite om het op te rapen en nam gewoon een nieuw exemplaar van de tafel tussen hen in.

‘De opdracht is zo goed als onmogelijk, maar je mag samenwerken met een knappe kerel, die zowat het meest hartverscheurende boek heeft geschreven dat ik ooit heb gelezen’, ging ze onverstoorbaar verder.

Ze nam het speldje aan van Rosalie, die het toch maar had opgeraapt.

‘En dat wil wat zeggen. Weet je hoeveel boeken ik in een jaar lees? Massa’s! Ik heb nog nooit zo hard gehuild bij een boek als bij dat van Victor James. Jezus, ik denk dat ik er een volledige pot chocolade-ijs doorheen heb gejaagd tijdens die laatste twee hoofdstukken.’

Rosalie schoof ongemakkelijk heen en weer op haar kruk. ‘Geen kerstmarkt, een Winterdorp. Dat is niet hetzelfde. En het lijkt me sterk dat Victor echt zo romantisch is als jij denkt op basis van zijn boek. Hij staat zowat elke week met een andere vrouw aan zijn arm te blinken in *Buzz Magazine*. Tot zover zijn toegewijdsheid aan de ware liefde.’

Ze trok de naar boven gekropen pijpen van haar legging naar beneden. Dat deed ze vooral om niet naar Nina te moeten kijken. Die zou wel beseffen dat het best gek was dat Rosalie zoveel wist over de man die ze beweerde niet te kunnen luchten.

‘Misschien moet ik dat boek van Victor maar eens een keertje lezen, als we moeten samenwerken.’

Nina’s mond viel open. ‘Ik dacht dat je vroeger bij hem op school hebt gezeten! Hoe kun je het boek van je vroegere klasgenoot niet hebben gelezen? Je kunt het onmogelijk hebben gemist. Ik heb de man het afgelopen jaar aan zeker drie televisieprogramma’s zien deelnemen.’

Rosalie hield haar hoofd schuin, alsof ze duidelijk wilde maken dat ze er geen woord van geloofde.

‘Echt waar!’ ging Nina door. ‘Twee keer in een saai praatprogramma en een keer als jurylid in een quiz, waarvan ik de spelregels na drie afleveringen nog steeds niet begreep. Volgens mij snapte Victor er ook geen bal van, want hij weigerde om de deelnemers punten toe te kennen, terwijl dat volgens mij wel de bedoeling was.’

Rosalie haalde haar herbruikbare fles uit haar tas en nam enkele grote slokken water. ‘Ik dacht dat je zei dat je de spelregels niet begreep.’

‘Welnee,’ gaf Nina toe, ‘maar als het publiek luid juicht, verdien je punten, toch?’

Rosalie haalde haar schouders op. Alsof Victor de media-aandacht werkelijk nodig had om de verkoop van zijn boek te stimuleren.

Boven hen ging de deur open en een groep kwetterende, bezwete vrouwen liep het trapje af. Op hetzelfde moment ging ook de deur achter hen open en kwamen vier meisjes, die ook elke week les volgden, naar binnen.

In de sportzaal was Charlien, de instructrice, al druk bezig met het verslepen van de kleine trampolines. Het was voor Rosalie een raadsel hoe ze het telkens klaarspeelde om drie zulke intensieve lessen na elkaar te geven.

Nu de deuren van het zaaltje eenmaal openstonden, druppelden er nog enkele andere sportievelingen naar binnen.

Ze droegen bijna allemaal een sportbeha van De Behamas. Dat was het voordeel van een collega met een marketingopleiding. Al na de eerste les was Nina hoofdschuddend op een van de dames naast haar afgestapt. Ze had de vrouw een preek van tien minuten gegeven over het belang van een ondersteunende sportbeha. Zeker wanneer je elke week een uur lang de longen uit je lijf sprong op hardstyleremixes van je favoriete nummers. Ze had de vrouwen dubbele punten op hun klantenkaart beloofd als ze bij Behamas een sportbeha zouden kopen.

Nog geen maand later hadden ze zowat iedereen uit de sportklas al over de vloer gehad, inclusief Charlien. Rosalie wist niet wat ze zonder Nina zou moeten beginnen.

Ze liet de T-vormige, zware handgreep in de houder aan de voorkant van haar favoriete trampoline zakken en draaide hem goed vast.

Charlien zette de muziek aan en begon met de opwarmingsoefeningen. De muur voor hen bestond volledig uit spiegels, zodat ze niet enkel de instructrice goed konden zien, maar ook zichzelf. Dat laatste was gewoonlijk minder motiverend, maar goed.

Rosalie keek naar haar spiegelbeeld, naar de fluogele randen van haar beha, die onder haar tanktop kwamen piepen. Op de vergadering had het even geleken alsof Victor ernaar had zitten staren, tot hij zijn aandacht naar haar gezicht had verplaatst en ze alleen nog maar kilte en afstandelijkheid had gezien.

Hij leek in niets nog op de verlegen jongen die zich zo klein mogelijk probeerde te maken tijdens de lessen fysica, maar die helemaal openbloede wanneer ze creatieve schrijfp opdrachten voorgeschoteld kregen. Ergens diep vanbinnen moest die oude Victor er nog zitten, en met hem kon ze best een Winterdorp organiseren, toch?

Rosalie hing haar handdoek over de metalen stang, zette haar fles water naast zich op de grond en klom op de trampoline, vastbesloten om de manier waarop Victor haar had aangekeken te vergeten.

HOOFDSTUK 2

Victor

‘**H**Het is geen date, Cornelia. Ik neem geen bloemen mee.’
Cornelia, de nieuwste aanwinst in het team van Plantastic, liet het bescheiden bosje rozen teleurgesteld zakken.

‘Kom op, Victor, ze staan al te lang in de winkel. We kunnen ze niet meer verkopen als ze geen week meer mooi blijven.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Neem jij ze dan maar mee, Cornelia. Weggooien is zonde.’

Zijn collega hield haar hoofd schuin. ‘Begrijp me niet verkeerd, Victor, ik zeg normaal gezien nooit nee tegen een gratis boeket bloemen, maar ...’

Victor liet het rolgordijn aan de ingang van de winkel naar beneden zakken. Op zondag waren ze enkel in de voormiddag open. Gewoonlijk stond hij dan alleen in de winkel, behalve wanneer ze veel klanten verwachtten. Maar zijn uitgeefster belde en mailde hem steeds vaker over zijn nieuwe manuscript. Het manuscript dat voorlopig nog compleet onbestaande was. En als hij daar verandering in wilde brengen, moest Cornelia het zo snel mogelijk af en toe van hem kunnen overnemen.

Ze schikte enkele stengels ruscus en gipskruid tussen de rozen om het boeket af te werken. Ze had in ieder geval een oog voor bloemen.

‘Maar wat?’ vroeg Victor argwanend. ‘Het is een mooi boeket. Neem het mee naar huis, maak je moeder er blij mee of geef het aan een vriendin. Maar ik neem het niet mee.’

‘Vind je het boeketje te romantisch? Ik kan er nog wel wat minder romantische bloemen bij stoppen, hoor. Misschien wat ridderspoor?’ stelde ze voor.

‘Cornelia, ik neem geen bloemen mee.’

Hoge bloemen zouden de ruiker bovendien alleen maar indrukwekkender maken.

De jonge vrouw schudde het hoofd en liet de bloemen weer in een emmer water zakken. ‘Victor, ik wil mijn boekje niet te buiten gaan, maar je weet best hoe je overkomt, of niet?’

Ze wuifde vaag naar zijn algemene verschijning.

Victor kwam exact over hoe hij wilde overkomen. Alsof hij liefst van al had dat iedereen hem met rust liet.

‘Heel dat *broody author*-gedoe werkt misschien als je je boek wilt promoten, maar je komt er helemaal nergens mee als je met een rivaliserende gemeente moet samenwerken. Ik zeg alleen maar,’ sloot Cornelia haar betoog af, terwijl ze haar jas aantrok, ‘dat een boeketje bloemen een mooie gespreksopener is en dat ze hier anders toch maar in de vuilnisbak belanden, want ik neem ze niet mee naar huis.’

Twee uur later liep Victor met een boeket rozen over de parking van de Hazelbar, zichzelf vervloekend dat hij zich zo onder tafel had laten kletsen door iemand die amper twee weken voor hem werkte. Heel even overwoog hij om de bloemen gewoon in de vuilnisbak naast de deur te dumpen, maar toen zag hij Rosalie door het raam naar hem wuiven en kon hij moeilijk anders dan ze mee naar binnen nemen.

‘Hier’, zei hij kort, terwijl hij het boeket in haar handen duwde en tegenover haar plaatsnam.

‘Eh, dank je wel?’ antwoordde Rosalie. Het klonk als een vraag, alsof ze niet zeker was of ze wel blij moest zijn met de bloemen.

Victor zuchtte. Cornelia las te veel van die kleffe boeken vol acties die in de echte wereld nergens op sloegen.

‘Ze blijven niet lang mooi’, waarschuwde hij. ‘Eigenlijk wilde ik ze aan Cornelia geven, want ik kon ze toch niet meer verkopen, maar zij wilde ze niet.’

Rosalies verbaasde uitdrukking bleef op haar gezicht gepleisterd. ‘Dank je wel, Cornelia, in dat geval. Denk ik.’

Victor sloeg de menukaart open, hoewel hij al wist wat hij zou bestellen.

‘Als ik dat had geweten, had ik voor jou ook wat meegebracht uit mijn winkel’, zei Rosalie luchtig.

Het was een grapje. Victor wist dat het een grapje was, maar de rest van zijn lijf was blijkbaar niet op de hoogte van die conclusie. Het enige waar hij aan kon denken, waren de pastelkleurige, kanten lingersetjes die de afgelopen weken in de etalage van De Behamas hadden gehangen. En aan de manier waarop die delicate stof aan Rosalies huid zou kleven. Hij kuchte ongemakkelijk. Als compensatie voor de hitte die hij vanuit zijn onderbuik naar boven voelde kruipen, klemde hij zijn kaken op elkaar en fronste hij de wenkbrauwen.

Rosalie scheen er weinig van te merken en stak haar hand op. Ze wuifde overdreven hard naar Fred, de eigenaar van de Hazelbar. De man droeg een bril, maar Victor was ervan overtuigd dat dat enkel schone schijn was. Of dat de bril op zijn minst tien jaar oud was en dat Freds ogen er in het afgelopen decennium veel harder op achteruit waren gegaan dan de man wilde toegeven.

Hij kwam op hen afgelopen en klikte drie keer met zijn balpen, alsof hij bang was dat hij hun drankjes zou vergeten als hij ze niet opschreef.

‘Bruiswater’, zei Victor kortaf.

Rosalie bestelde een ingewikkelde ijskoffie met een hoop aanpassingen. Misschien kwam ze hier vaker en had Fred daarom zijn balpen meegebracht. Nog een plek waar hij niet meer kon komen!

‘Dus,’ begon Rosalie, nadat ze de bloemen voorzichtig aan de kant had gelegd, ‘een Winterdorp. Ik weet niet wat jij ervan denkt, maar volgens mij is het idee van die werkgroep gedoemd om te mislukken. Ik vrees dat het enkel wij tweeën zullen zijn.’

Ze glimlachte opgewekt, alsof wat ze net gezegd had niet net zo goed een doodvonnis had kunnen zijn. Vier maanden samenwerken met Rosalie? Dit werd een hel.

Fred bracht hun drankjes, waarna Rosalie haar handtas leegschudde op de tafel. Victor kon nog net op tijd een lippenstift opvangen voor die van de tafel viel. Hij legde hem in haar uitgestrekte hand, waarna ze hem achtereeloo weer in de handtas flikkerde. Ze begon door de puinhoop op tafel te gaan en mikte willekeurige dingen weer in de tas, terwijl ze naast een klein blauw schriftje iedere rekening en elk los papiertje omdraaide voor ze het op een steeds groter wordende stapel op de hoek van de tafel legde.

‘Ik was vergeten dat je zo rommelig was’, zei Victor, en hij merkte dat Rosalie onmiddellijk verstijfde.

‘En ik kan me niet herinneren dat jij zo’n veroordelende zak was’, zei ze bitsig, voor ze de stapel papier verfrommelde. Ze stond op om de papierprop aan de bar in de vuilnisbak te gooien. Ze droeg een wijde, gele zomerjurk die tot net boven haar knieën kwam en die niet paste bij haar nijldige houding. Victor begreep niet goed waar hij exact de mist in was gegaan.

Nog geen minuut later zat Rosalie opnieuw tegenover hem en was de gekrenkte uitdrukking verdwenen. Ze veegde haar rode haren over haar schouders en nam het enige blaadje papier dat ze niet weggegooid had. Er stonden enkele puntjes op genoteerd, zag hij nu.

Ze schraapte haar keel. ‘Goed, een Winterdorp dus.’

HOOFDSTUK 3

Rosalie

Het kostte Rosalie exact twee minuten om erachter te komen dat Victor ook geen kerstmens was. Door zijn over het algemeen norske houding had het haar eigenlijk niet mogen verbazen, maar in haar herinneringen was Victor wél fan van Kerstmis. Zijn grootvader was ooit als kerstman naar een van hun klaskerstfeestjes gekomen — ze moeten ongeveer zestien geweest zijn. Het feestje was een groot succes en Rosalie wist niet zeker waarom er het volgende jaar geen feest meer was geweest. Aan Victors grootvader had het in ieder geval niet gelegen.

Maar nu had Victor absoluut geen zin om de kerstsfeer op te snuiven.

‘Je verkoopt kerstbomen, Victor, hoe kun je dan geen fan zijn van Kerstmis?’

‘Kerstbomen, kerstkransen, kerstrozen en kerstdecoratie’, somde Victor schouderophalend op. ‘Commercieel gezien is het een interessante periode. Onze omzet schiet de hoogte in vanaf half november. Al de rest is ...’ Hij maakte zijn zin niet af. ‘Nu ja, gewoon geen fan van kerst, laten we het daarop houden. Kerstavond is niet voor iedereen de belangrijkste avond van het jaar.’

Hij deed een verdienstelijke poging om vriendelijk te kijken, waarschijnlijk om zijn beschuldigende woorden wat af te zwakken. Rosalie voelde hoe haar geforceerde glimlach van haar gezicht gleed.

Kerstavond was inderdaad haar favoriete moment van het jaar geweest. Tot vorig jaar.

Ze begroef haar gezicht in het hoge glas waarin haar ijskoffie gereserveerd werd en dronk het restje op. Ze schudde ermee, zodat de ijsblokjes rammelden.

‘Schud nog wat harder en dan komt er misschien wel iemand een muntstuk in gooien’, zei Victor, maar met minder vuur dan ze verwacht had. Hij leek te beseffen dat hij iets verkeerd had gezegd. Ze keek naar het glas, dat in combinatie met het geluid dat ze ermee maakte inderdaad op een collectebus leek.

Ze grijnsde, dankbaar voor de uitweg die Victor haar bood. ‘We kunnen het extra budget goed gebruiken, of niet? Wil jij nog iets drinken? Ik ga het wel even aan de bar vragen, want als we moeten wachten tot Fred merkt dat we nog wat willen, komen we om van de dorst.’

Victor leek opgelucht dat de sfeer gemoedelijker was geworden en dat ze niet langer doordraafden over het belang van Kerstmis. Hij wees naar zijn glas. ‘Doe nog maar een bruiswater.’

‘Een glaasje water, even sprankelend als je persoonlijkheid? Komt eraan’, reageerde Rosalie sarcastisch, maar Victor negeerde de halfhartige belediging.

Rosalie had inmiddels al zeker vijf pagina's volgeschreven in haar schriftje.

‘Dus,’ zei ze op een toon die aangaf dat ze de afgelopen twee uur wilde samenvatten, ‘jij gaat op zoek naar blokhutten. Ik zoek uit wie de eigenaar is van de weide die precies tussen East en West Hazelwood ligt en hoeveel vierkante meter die lap grond is. Als we de locatie en de hutten al kunnen vastleggen, komt de rest ook wel in orde.’

Ze liet haar pen even zweven boven de haastig neergekrabbelde zinnen.

‘Ik werk een budgetvoorstel uit, maar aangezien we een groter budget hebben dan oorspronkelijk gedacht ...’ Ze keek even op en wachtte tot Victor instemmend knikte. ‘Aangezien we nu een aanzienlijk budget hebben,’ ging ze verder, ‘neem ik de huwelijkswedstrijd mee in ons voorstel.’

Voor de huwelijkswedstrijd zouden ze een deel van het budget besteden om een koppeltje de dag van hun leven te bezorgen. In het Winterdorp. Een prachtlocatie hadden ze dan hopelijk al. East Hazelwood had een gemeentelijke zaal die, als ze een beetje hun best deden, ingericht kon worden voor een avondfeest. Ze zouden vast ook wel een samenwerking op poten kun-

nen zetten met de bruidsboetiek van West Hazelwood en als ze voldoende standhouders vonden voor hun Winterdorp, zou catering ook geen probleem mogen zijn. De gemeenteraden van East en West Hazelwood zouden samen beslissen welk koppel op oudejaarsavond in het Winterdorp mocht trouwen in een magische ‘Winter Wonderland Wedding’. Dat was althans hoe ze het voorstel zouden verkopen. Nu ja, hoe Rosalie het zou verkopen. Ze dacht niet dat Victor ook maar één romantische vezel in zijn lijf had, wat Nina ook mocht zeggen.

‘Kandidaten voor de wedstrijd moeten in East of West Hazelwood wonen en hun kandidatuur bij ons indienen’, ging ze verder. ‘Ze schrijven een tekstje, waarin ze zichzelf kort voorstellen en aangeven waarom zij het verdienen om in ons Winterdorp te trouwen. Wij herwerken de aanvragen zo dat het niet meer te achterhalen valt om wie het gaat. De gemeenteraden nemen de finale beslissing en de winnaar wordt bekendgemaakt op de openingsdag van het Winterdorp, een week voor kerst.’

‘Ben je zeker dat je — naast een volledig Winterdorp — ook nog eens een trouwfeest wilt plannen?’ vroeg Victor bedenkelijk. ‘Ik weet dat het altijd je grote droom is geweest om een trouwerij te organiseren, maar deze timing is wel heel erg strak. En het gaat niet eens om je eigen huwelijk.’

Rosalie probeerde niet te denken aan die namiddag waarop ze hem als veertienjarige haar klungelig in elkaar geknutseld moodboard voor haar eigen trouwdag had laten zien. Ze liet haar schriftje zakken. ‘Victor, kom op, je gaat nu toch niet terugkrabbelen? Jij neemt de bloemen en de decoratie voor je rekening, ik zorg voor de fotograaf, de feestzaal en een afspraak met de winkel met bruidskledij. De locatie hebben we al en de ceremonie van het gelukkige koppel kan worden geleid door de twee burgemeesters. Het is geen goed idee, het is een fantastisch idee. Kun jij je inbeelden hoeveel persaandacht we hiermee krijgen? Bovendien zorgt de bekendmaking van de winnaar er meteen voor dat onze eerste avond een succes wordt, want iedereen wil weten wie er een huwelijk gewonnen heeft, toch?’

Ze klonk een pak zekerder dan ze zich voelde.

‘Tussen de bekendmaking en het huwelijk zitten twee weken. Dat moet voldoende zijn om de laatste details in orde te brengen. De gasten, trouw-kledij, het menu, de bloemen, dat soort dingen.’

‘Dat soort dingen, ja’, herhaalde Victor droog. ‘De kleine details, ik snap het.’

Rosalie staaarde hem zo beschuldigend mogelijk aan. ‘Sorry hoor, Victor, maar ik heb uit jouw mond anders ook niet echt veel goede alternatieven horen komen. Als we East en West Hazelwood willen samenbrengen, hebben we meer nodig dan vuurkorven, kerstmuziek en spekfakkels.’

Victor hield zijn handen verdedigend in de lucht. ‘Oké, wat jij wilt, Rosalie.’

Uit zijn mond klonk haar naam bijna beledigend. Geïrriteerd griste ze haar portefeuille uit haar handtas. *No way* dat ze hem ook maar iets verschuldigd zou zijn.

Voor Victor iets kon zeggen, liep ze naar de bar en legde er een briefje van tien en een van vijf euro neer.

‘Houd de rest maar, Fred’, zei ze, toen de man aanstalten maakte om — God weet waar — wisselgeld te gaan zoeken.

‘Goed, dat was het dan voorlopig?’ vroeg ze toen ze weer bij Victor aan de tafel stond. Ze graaide haar handtas beet, hoorde hoe Victor een aarzelende ‘Eh, ik geloof het wel?’ uitstootte en beende dan naar de uitgang.

Het was warm buiten en de zon brandde op haar huid. Ze probeerde zich te herinneren wanneer ze voor het laatst zonnecrème had gesmeerd, maar werd afgeleid door een groepje jongeren die op het parkeerterrein aan het dansen waren.

‘Rosalie, wacht!’ hoorde ze achter zich. Ze had geen zin in de hoeveel-moet-ik-je-betalendans, maar Victor negeren leek haar ook onnodig, dus draaide ze zich om. Ze wilde hem zeggen dat het oké was. Tot haar verbazing hield Victor het boeket bloemen omhoog. Het boeket dat voor Cornelia bedoeld was, wie dat dan ook mocht zijn. Waarschijnlijk de laatste nieuwe bimbo met wie hij in het openbaar gespot was.

Victor was bijna twee hoofden groter dan zij, dus het was geen wonder dat hij haar in geen tijd inhaalde, zeker omdat ze half achterwaarts naar haar auto strompelde.

Dat was ook de reden waarom ze de brede kloof tussen de kinderkopjes niet opmerkte. De hak van haar schoen bleef tussen twee loszittende stenen vastzitten en ze verloor haar evenwicht. Ze kneep haar ogen dicht en bereidde zich voor op de onvermijdelijke klap. Alleen kwam die niet. In plaats daarvan voelde ze twee stevige armen rond haar bovenlijf en toen ze haar ogen weer opende, keek ze recht in de wijd opengesperde, bruin-groene ogen van Victor.

Het leek bijna het einde van een zorgvuldig ingestudeerde choreografie. Rosalie, die naar achteren leunde, de voet met de andere schoen naar voren uitgestoken. Victor, die een arm achter haar rug hield, zijn vingers gespreid tussen haar schouderbladen. Zijn andere hand, die stevig op haar heup lag, met de zachte druk van zijn vingertoppen die feller leek te branden dan de namiddagzon. Het boeket lag naast hen op de grond, een stille getuige van iets dat heel wat onaangener had kunnen aflopen.

Heel even bleven ze zo staan. Of was het langer? Ze kon alleen maar naar Victors gezicht kijken. Had ze net een flits van paniek gezien? Hoe langer ze naar hem keek, hoe meer ze geloofde dat ze het zich ingebeeld moest hebben.

Uiteindelijk hielp Victor haar overeind en na wat wringen, kreeg Rosalie haar voet weer los. De stof rond de hak was gescheurd en beteuterd keek ze naar de schoen, die zo nieuw was dat het stickertje met de maat nog op de zool kleefde.

Ze zuchtte en zette haar voet zorgvuldig neer. Toen ze opkeek, had Victor het boeket opgeraapt en enkele stappen achteruitgezet, maar de afstand tussen hen voelde nu onnatuurlijker. Hij stak het boeket naar haar uit en zonder erbij na te denken nam ze het aan.

‘Ik hoor het wel wanneer je voorstel klaar is. Ik ga op zoek naar blokhutten en laat je iets weten wanneer ik ze gevonden heb.’

Victor keek weer net zo afstandelijk als toen hij de Hazelbar vanmiddag was binnengewandeld. Hij knikte haar toe, draaide zich om en beende weg.

